

Carola Biedermannová - Oni

Děvčátko si hraje v parku mezi dětmi.

"Nemůžeš pořád ležet v knihách," řekla mu Matka. "Musíš trochu na vzduch!"

Děti si hrajou samé běhavé hry. Děvčátko se rychle zadýchá a nebaví je pořád jen běhat. Odtrpí se povinnou dobu a zamíří domů.

Chce si číst. Nezvala, Vinnetoua nebo nedávnou objeveného Ortena.

Je v domě. Slyší, jak někdo rychle sbíhá ze schodů. Velký kluk. Zná ho, bydlí někde blízko. Ustoupí, aby mohl proběhnout. Kluk ji chytí za rašící, bolestivá ňadra. Děvčátko se stydí. Jen septem hrozí:

"Budu křičet."

"Já si jenom šáhnou," funí jí Kluk do ucha. "Počkej. Ukaž mi kundcutu!"

Domovní dveře bouchnou. Kluk mizí. Umí dobře utíkat po schodech.

Pocit: Bezmocnost. Stud. Nikomu nic neříkat.

Děvčátko se teď bojí chodit po ulici. Občas Kluka zahlédne, s matkou a sestrou. Matka chodí dokonale upravená, v šedém kostýmu. Občas sestru na ulici nakopne. Velmi elegantním pohybem. Sestra má krásné, dlouhé černé vlasy a obrovské oči.

Děvčátko musí chodit ostříhané. Je to praktické. Nenávidí holiče. Chtělo by dlouhé vlasy jen proto, aby nemuselo k holiči.

Kluk si ji vyčíhá po druhé, po třetí, po čtvrté. Poráží Děvčátko do prachu a špíny. Lehá si na ně. Nikdo nejde.

Pocit: Nikdo nejde pro ovčáka přes borový, temný les...

Děvčátko sebere odvahu a vykřikne. Dveře bytu se otevrou, objeví se Matka. Děvčátko jí všechno poví.

"Ty jsi ale špinavá," říká rozzlobeně Matka. "Říkáš, že je ho tady vidět? A co je to za rodinu? Jak vypadá ta matka?"

Děvčátko si myslí, že je to skutečná otázka, neslyší spodní tón, tehdy ještě ne. Neřekne, že je to dvouhlavý, špinavý a otrhaný netvor. Řekne pravdu:

"Je hezká, elegantní. Vlastně je ti trochu podobná."

Jeden pohlavěk přiletí zprava, druhý zleva. Matka bije forhend, bekhend. Prsteny na matčiných rukou jsou tvrdé.

"Co se ta opovažuješ? Co je to za drzost?" A rány prší.

Děvčátku se spustí z nosu krev, kape na koberec. Další rány za pošpinění inventáře.

Děvčátko uteče do koupelny. Pokouší se zastavit krvácení, trvá to dlouho. Pláče. Tehdy ještě ano.

Pocit: Klid, ledový klid. Touha po

*pomstě. **

Děvčátko sedí v tramvaji. Není příliš obsazená. Opakuje si chemii. *Sublimace je přechod ze skupenství pevného přímo do skupenství plynného.* Blbost, polemizuje s učebnicí, skupenství kapalné tam musí být! Třeba jen na chvíli, na zlomek vteřiny. Učebnice

neodporuje.

Nastoupí žena s berlí. Děvčátko se posune, aby udělalo místo, a dál se učí o sublimacích. Žena ale stojí dál a tváří se výhružně. Lidé začnou bublat, proč Děvčátko nepustí ženu sednout.

"Tady je místo," řekne Děvčátko.

Bublání sílí. Jako by nic neřekla. Děvčátko pod tlakem veřejnosti vstane.

"Už nechci," zpraží ji žena s berlí. Děvčátko si tedy znovu sedne a ostře se na ni zadívá.

Pocit: Nechtěla si sednout. Chtěla udělat skandál.

Žena uhne před pohledem Děvčátka, začne se rozplývat, mizet. Vzduch se vlní, k zemi dopadne kapka.

Děvčátko se poleká. V dalším okamžiku nad ní žena znovu stojí, v posledním okamžiku zachytí berlu, na zemi se třpytí pár kapek.

Ta kapalná fáze při sublimaci musí být, říká si Děvčátko a zadívá se do rohu tramvaje. Stojí tam muž s aktovkou. Zpozoruje nepřítomný pohled Děvčátka a posune se na stranu. V tramvaji je špatné světlo.

To tam má rohlík nebo co, myslí si Děvčátko, než pochopí, o co jde.

Muž jí kyne ztopořeným přirozením.

Vzpomínka: Děvčátku jsou tři roky, stará teta jí dá čokoládovou tyčinku. Děvčátko si kousne. Vyhřezne bílá náplň. Děvčátko se lekne, křičí.

Myslí si, že na ni vylezl z čokolády velký červ.

Už nikdy nebude jíst čokoládu.

Pocit při pohledu na ztopořené přirození stíněné aktovkou: Stejný, jako když na ni vyhřezla náplň z čokolády.

Pocit: Jen ne další sublimaci.

Svět se začíná vlnit, dělit na pruhy.

*

Děvčátko jde po ulici ze školy. Náhle si uvědomí, že udělalo chybu v písemce z češtiny. Jde po ulici a přeje si:

Ať to učitelka přehlédne. Ať to učitelka nevidí.

Bývá doma za špatné známky bita jezdeckým bičíkem.

Až jednou bičík schová. Dobře ho schová. Po čase začne jezdit na koni, jediný sport, o který se kdy pokusí, a bičík nenajde.

Kdyby to tak učitelka přehlédla, zní jí v hlavě cestou domů.

Zahlédne známou postavu utíkající do cizího domu. Zastaví se.

Svět se začne vlnit, dělit na pruhy.

Pocit: Pomsta! vybuchuje v hlavě.

Děvčátko čeká.

Pocit: Neosobnost. Já jsem někde jinde.

Přichází dívka, o něco starší než je Děvčátko. Statná, červenolící, vyspělá. Chce vejít do domu. Děvčátko ji osloví, stručněji vysvětlí, o co jde.

"Jo, toho znám, taky mě párkrát chytil. Je hrozně surověj. Je to vůl, vid'?" Hele, co budeme dělat?"

Po ulici jde drbna Nováková. Děvčátko ji nemá rádo, ale teď na ni zavolá. Tři ženy vcházejí do domu, jdou po schodech. Kluk je až u pudy. Blekotá, vymlouvá se. Říká, že se jmenuje Zachů, což Děvčátku připadá jako zachůd.

Nakonec ha nechají odejít.

*

Učitelka chybu skutečně přehlédne. Neujde jí však několik dalších, které si Děvčátko neuvědomilo. Děvčátko má trojku. Matka se zlobí. Bije. Rány bolí, Děvčátko vykřikne.

"Hysterko!" a rány se jen sypou.

Pocit: Nějak sem nepatřím. Proč, proč?

Předvolání na policii pro Děvčátko v doprovodu rodiče. Výpověď ve věci deliktu "osahávání".

Matka se pečlivě líčí. Obléká persiánový kožich.

Policista je starší muž a je laskavý.

Přivedou Kluka. Děvčátko se na něho letmo podívá, hned se zase dívá jinam.

"Znám ho," řekne. "Ale já se před maminkou stydím."

"Ty krávo jedna..."

Pocit: Doma to schytám.

Policista pošle Matku do čekárny, Děvčátko všechno v klidu vypoví, chladně, věcně. Kde se stydí použít slov, vypomůže si gestem. Policista s ním jedná velmi šetrně.

Trvá to pár minut.

Potom sedí v čekárně, čeká na Matku.

Svět se rozvlní, rozdělí do pruhů.

Ve zdi je asi nějaký průduch nebo škvíra, jak to, že tam před tím nebyla?

Je slyšet Matčin hlas.

"Já jako myslela, že je do ní tak nějak blbě zamilovanej, a že to jako neumí jinak dát najevo, a co já vím, třeba ho vona nák blbě provokovala..."

Pocit: Ničemu nerozumím. Co tu

dělám?

*

Když chodí Dívka na procházky se psem, potkává Jakoubka. Je jí odporný. Má znetvořené nohy, berle, ježaté nazrzlé vlasy, slintavý úsměv na křivých rtech. Čtverhranná hlava mu na krku sedí nakřivo, místo mluvení hýká. Usmívá se. Pořád. Na každého. I na Dívku a psa.

Páchne.

Dívka chodí do knihovny. Jakoubek také. Knihovnice ho nechává sedět u stolu a prohlížet si knížky. Dívka se roztřepe pokaždé, když Jakoubka vidí.

Jak já jsem hodná, myslí si knihovnice.

Pocit: Knihovna plná pokrytectví.

Dívka jde po ulici se psem. Jakoubek přechází křižovatku a padá. Dívka se rychle otočí zády, ale přesto vidí

opravdu vidí, jako by měla další pár očí v týle,

jak se lidé sbíhají a pomáhají Jakoubkovi na nohy. Několikrát ho znovu porazí, zapomínají, že ho musí postavit také na berle. Pletou se jeden druhému a myslí si:

Jak jsme hodní a ušlechtilí, když mu pomáháme! Jejich myšlenky křičí pokrytectvím.

Pocit: Mít v ruce samopal. Rozstřílet ten nesmyslný chuchvalec.

Zvuk brzd. Před shlukem lidí zastaví nákladní auto. Řidič vystoupí a hlasitě nadává. Chumel je ještě zmatenější. Řidič si uplivne a vymočí se na kolo.

Dívka odchází ve společnosti psa a přemýšlí, proč muži tak rádi plivou a močí na veřejnosti.

Nechápe to. *

Dívka sedí ve škole s pokořujícím pocitem, že musí nosit pleny. Jednou jí vložka na ulici vypadla, od té doby má z menstruace hrůzu a kruté křeče. Obvykle to přijde večer, pak prosténá celou noc.

"To je zdravá nemoc!" říká Matka.

Tentokrát se křeče přihlásily dřív. Dívka nemůže sedět ve škole, musí někam, kde se může krotit bolestí. Sbalí si učení a čeká na chemikáře. Ještě že je to muž, ti se bojí o téhle věci diskutovat. To ženské...

Přichází spolužačka.

"Ty jdeš domů?" Dívka jí zaťatými zuby vysvětlí situaci. Křeče nabývají na síle. Spolužačka říká:

"Ale vypadáš dobře, jsi taková růžovoučka."

"V ksichtě mi nic neschází, ale tobě bude!" a už se rozpřahuje k pohlavku.

Pohlavek nemá kam dopadnout. Spolužačka je bez obličeje. Sublimace, napadne zmateně dívku, ale v té chvíli má spolužačka obličej zpátky. Facka dopadne.

Pocit: Jsem vzteklá. Ale nejsem simulant.

Dívka má dlouhé a tvrdé nehty. Používá je místo šroubováku a proti klukům. Kluci honí ve třídě holky a pokřikují:

"Chytím tě za kozy!"

Dívka se neumí prát, ale drápe. Umí drápnout hluboko. Všimne si, že holky se brání jen naoko.

Nechápe to.

*

Dívka jde po ulici se psem. Proti ní jde muž a ve velmi rychlé chůzi do rytmu kroků onanuje. Pes k němu míří, snad si myslí, že muž mu nabízí buřt.

Dívka strhne psa zpět.

Za ní se ozve stařecký hlas, hlas ženy:

"Ty kurvo, co toho psa tak tejráš? Že tě udám ochraně zvířat!"

Dívka se ohlédně. Čtverhranný stařecký obličej se škodolibě pochechtává, z koutku úst stéká pramínek slin.

Pocit: Kde je můj svět? Sem nepatřím. Nebo sem nepatří Oni.

*

Dívka je na venkově s přítelkyní. Přijíždí host. Žena, která má po obrně deformovanou nohu. Chodí o berlích. Zadíává se na Dívčiny nehty a řekne:

"To k nám jednou nastoupila písáčka, rovnou ze školy, a taky měla takové nehty. Ale psala dobře, jako blesk. Jen udělala první překlep, podala jsem jí velké kancelářské nůžky na papír a poručila jsem, ať si to ostříhá."

Pocit: Ona má radost, když může něco zkazit.

Dívá se kolem sebe. Souhlasné obličej.

Pocit: Oni také.

Vzpomínka: Žena s berlemi v tramvaji. Nebyla to Ona?

*

Žena sedí v tramvaji. Nad ní se postaví starší chlap, v klobouku a obleku s kravatou. Pod kloboukem brunátný, čtverhranný obličej. Jednu ruku má v kapse a funí. Žena zaslechne podivné šustění, pak postřehne rychlé pohyby ruky v kapse. Odvrátí se k oknu. Muž se na ni tlačí. Vstát Žena nemůže. Tramvaj je přeplněná.

Muž začne hlasitě - v poledně, v tramvaji a na Národní třídě - komentovat kvalitu onanie. Žena všechno vyslechne až k závěrečnému výroku:

"Teď stříkám, teď krásně stříkám."

Tramvaj zastavuje, muž vystupuje. Před tím však Ženě poradí:

"Mrdej s ním!"

Žena se rozhlédne po tramvaji. Klidné, nevzrušené obličej.

*Pocit: Jim to nevadilo. **

Pátek co pátek odjíždí Žena s Mužem, Tcháňem a Tchyní na chalupu.

Žena se děsí šňůry aut. Děsí se pátečních řidičů.

Projíždějí zatáčky. Rychleji, rychleji. Jen aby už byli na chalupě. Všichni, ve všech autech. Oni ty zatáčky nevidí. Oni jednou jako automaty, uvědomuje si Žena. Oni nevidí silnici. Vidí jen své chalupy.

Pocit: Zůstat na živu.

Pocit: Tohle je můj svět.

Pocit: Ale co tu dělají Oni?

Přijedou na chalupu. Muž s Tcháňem si stoupnou v zahradě na zídku a močí. Tchyně jde rovněž močit na zahradu. Velký bílý zadek jí prosvítá zelení jako návěstí.

Tady je svobodomyšlný, zajásá Žena, tady se klidně můžu opalovat do půl těla svlečená!

Tchyně komentuje:

"Každej tě viděl. Celá vesnice o tom mluví. Všichni tě odsuzují. Je to bezohlednost." Nikoho nejmenuje.

Pocit: Údiv. To jsem tak ošklivá?

Žena si jde před zrcadlo prohlédnout ňadra. Jsou hezčí než ta část těla, kterou muži močí.

Tchyně mezitím odejde močit na zahradu. Tchán a Muž také, na svou oblíbenou zídku u hnoje.

Trojhlasné crčení zřejmě zaslechla sousedka Palouchová. Vchází do zahradní branky. Na čtverhranné hlavě šátek, na sobě tepláky, přes ně šatovou zástěru. Osířelý zub vyčnívá z úst a zlověstně se viklá, jak se sousedka mile usmívá.

Nápad: Už domočili. Jde pozdě.

Tchyně podává kávu. Žena si zapálí cigaretu.

"Nekuř tolik," řekne Muž.

"Raději si vezmi kus čokolády," rozvíjí Tchyně společenskou konverzaci.

Žena odmítá. Jako vždycky. Když vidí čokoládu, vidí náplň, která z ní před léty vyhrézla. Vidí tlustého, bílého červa. Pokusí se, jako pokaždé, přemoci nevolnost.

Jako pokaždé to je marná snaha.

"Jak může něco s těma nehtama dělat," přiloží si polínko Palouchová a dodá:

"Cha cha cha."

Svět se rozvlní do pruhů.

V jednom pruhu pluje hlava Tchyně s obrovským nosem, na něm se stále zvětšuje bradavice, na které rostou chloupky. Chloupky se chvějí jako hmatové vousky koček.

V druhém pruhu sebou trhá ze strany na stranu hlava sousedky Palouchové, podobně, jako jí trhal kretén Jakoubek. Zub se obscénním způsobem kýve, vypadá to nemravně, pornograficky.

Pocit: Nabízejí mi čokoládu naschvál. Chtějí vidět, jak se mi dělá špatně. Baví je to. Oni.

Žena uteče. Bezmocně zvrací.

Opře si v předsíni čelo o zeď. Chladí to.

Ve zdi se vytvoří průduch. Žena slyší:

"Jen přijede na chalupu, už je jí špatně. Hysterka."

"Je líná sem jezdit. A tady je tak krásně!"

"Simulantka. No jo, dáma."

"Buržoazní slečinka. Nesportovní."

"Jenom jezdila na koni. Takovej buržoazní sport."

Žena vyhlédne do zahrady. Jako by se i ty stromy tvářily nepřátelsky.

Pocit: Vracet se do korun. Cit, ostrý jako nůž, jímž rýhovali stud tvé předvčerejší lásce.

Jde si na chvíli lehnout. V tom okamžiku si Oni vynesou židle přímo pod její okno. Slyší hlasy.

"Venku je tak krásně."

Tchán předvádí novou pilu. V provozu.

Žena si chladí čelo o zeď. Zeď je chladná, určitá a přátelská. Žena sáhne po knížce.

V tom okamžiku se ve dveřích objeví Muž.

"Nečti si pořád. Nebud' tak nespolečenská. Musíš trochu na vzduch."

Žena zacituje z Vejce a já:

"Ach, já snad ani tak dobře nečtu..."

Pocit: Vyzpíval si srdce z těla, jak se

*díval do nebes. Dlouho mlčel... **

Narodí se První dítě. Je zrzavé, maličké a v noci mámu budí. Žena ho nakrmí a vezme na chvíli k sobě. Uklidňuje to.

Proti domu, kde Žena bydlí, je stará železniční trať, vlak tu jede jednou za den. Je to blízko, je tu klid a pes tu může volně běhat a honit králíky. Vždycky mu utečou.

Žena se sem chodí opalovat, dítě v tašce. Dělníci kopou výkop pro plyn, Ženu už znají, hrají si se psem. Jednou Ženě poradí, ať jde kousek dál, protože budou vrtat se sbíječkami. Žena poslechne.

Objeví se mladík v montérkách a rozepne poklopec. Žena mu řekne, aby šel jinam. Mladík začne Ženu znásilňovat. Pes se někam zaběhl, Žena s dítětem nemůže utéct. Pálí mladíka cigaretou, ale jeho to jen vzrušuje.

První dítě se rozpláče, Žena vykřikne:

"Pozor na dítě!"

Mladík uteče. Žena si zapálí další cigaretu a zjistí, že opodál stojí další mladík, také v montérkách, a onanuje. Už končí, semeno mu jen líně odkapává. Tohle začíná být poněkud jednotvárné, napadne Ženu.

"Zmiz!" utrousí. Mladík poslechne. Žena se rozhlédne, skutečně nikde není, nikam neutíká, jen zmizel. Vysublimoval. Žena zadumaně kouří cigaretu.

Pocit: Závist. Také by nejraději vysublimovala někam mimo tento svět.

Pár dnů sleduje pátrací relace v televizi, ale nepamatuje si mladíkův obličej. A pak, třeba nikomu nechybí.

Nebylo by divu. *

Narodí se Druhé dítě. Žena odjíždí na chalupu, kde má s dětmi a Tchyní strávit léto. Muž s Tchánem si stoupají na zídku a močí.

I Tchyně jde na zahradu, velký bílý zadek prosvítá zelení. Žena jde na záchod.

Přichází sousedka Palouchová. Mimino v kočárku zavrní. Sousedka se vrhá ke kočárku a houpe s ním. Mimino se pořádně rozkřičí. Sousedka rumpluje kočárkem, div se chudák nerozpadne. Žena letí k dítěti.

Pocit: Primitivní mateřství. Pokousat!

Bere dítě a chystá se ho nakrmit.

"Vy ho budete krmit?" diví se sousedka. "No to je rozum! Teď jste ho přebalila, to je škoda pleny."

Žena si představí, že by jedla - třeba biftek - a byla počuraná a pokud možno i pokakaná. Zbledne.

Pocit: Bránit před ni děti!

"To ho mám nechat mokrého?" zeptá se ostře. "A, prosím vás, raději nesahejte na kočárek. Pes si myslí, že ho musí hlídat a mohl by kousnout."

Je to pravda.

"No jo," odsekne sousedka a jde za Tchyní. Žena si vzpomene na drbnu Novákovou a tiše si povzdechne. Nemívala ji ráda, ale byla to drba konstruktivní.

Ze dveří vychází Muž, v ruce dvě dětské čepičky. Žena dětem čepičky pokud možno nedává.

"Tohle přinesla Palouchová pro děti. Když to nebudeš chtít, máš to zahodit. Ona je citlivá."

"Zato já jsem dřevěná," oznámí žena do vzduchu. Muž mezitím odešel. Zadívá se na čepičky. A najednou nemá v ruce vůbec nic.

Sublimace, konstatuje. Bere znečištěné pleny a jde je do kuchyně vyvařit.

Tchyně pije s Palouchovou kávu. Nabízí opět Ženě čokoládu. Žena jako vždy odmítá a jako vždy se jí udělá špatně. Je to necelý týden *po* porodu.

Vychází, opře si čelo o zeď. Zeď úslužně chladí a vytvoří průduch. Hodná, přátelská zeď.

Šumot hlasů a myšlenek. Co jsou hlasy, co myšlenky?

"Mrcha líná, nechce se trochu namáhat, aby děti měly čerstvý vzduch."

"Jen přijede, už dělá, že je jí špatně, hysterka."

Pocit: Křivda! Slzy.

Ale musí jít do kuchyně, vzít vyvařené pleny a jít je na zahradu vymáchat. Začíná pršet. Mokne jí čerstvě upravený účes - chtěla *být* pro muže přes sobotu a neděli hezká. Moknou jí ruce a nohy, třese se zimou, když věší pleny - jak asi uschnou? - které jí studeně pleskají do obličeje. Druhé dítě se rozpláče. Žena ho jde přebalit. Roztřásá jí zimnice. Lehne si a položí dítě vedle sebe. Zavírají oči.

V tom okamžiku se Oni jdou bavit pod její okno. Hlučně. Muž zkouší nastartovat motorku.

Pocit: Já chci pryč!

Čeká ji léto na chalupě. Léto, kdy neustále prší a prší. Kdy přátelství projeví jen zeď. *

Druhý den je však teplo a svítí slunce. Celá rodina se vypraví na koupaliště. Žena se nemůže koupat. Rodina ji usadí i s dětmi do mokré trávy pod stromy, aby na děti nesvítilo slunce, a jde se koupat. Druhé dítě neustále kňourá. První dítě, kterému je něco přes rok, se soustavně pokouší na miminko upadnout.

Skupina sovětských důstojníků z nedaleké posádky sleduje rodinnou scénku s pobavenými ohníčky v orientálních očích.

Kolem pobíhají děti z příbuzenstva a pořád se vyptávají, proč se Žena nejde koupat. Žena už má vložku úplně promáčenou krví, ale nemůže odejít od dětí. Děti zlobí. Ženě je zima a chce se jí na záchod. Nakonec, ochablá po porodu, se pomočí. Moč smíšená s krví jí stéká po nohou před zraky sovětských důstojníků.

Znovu přibíhají děti z příbuzenstva a přesvědčují Ženu, že miminku musí být zima.

"A co mám dělat?" vyjede Žena. "Naši se šli koupat a ještě se nevrátili. Než se vykoupou, nemůžu dělat nic, vůbec nic."

"Ale Oni se nekoupou," říkají děti. "Sedí u našich a povídají si s nimi."

Pocit: Šok, chlad. Svět se vlní, dělí na pruhy.

Žena unaveně poprosí:

"Prosím té, tak jim řekni, ať jdou sem."

Rodina se uraženě vrací. Žena je poprosí, aby ji a děti odvezli, že se pak mohou vrátit. Ještě si odskočí vyměnit vložku. Ta hrůza, kdyby udělala fleky na potahu trabanta. Rodina čeká, kyselé obličeje. Ale záchody nejsou v pořádku, Žena se nemůže očistit. Odchází. Stařecký hlas velmi zvučně zaskřehotá:

"Slečno, máte zezadu na plavkách fleky." Žena s dítětem na ruce se otočí.

Čtverhranný stařecký obličej už

okukuje jiné ženské zadky. *

Prší, prší. Celé léto prší. Žena musí vysušovat pleny žehličkou, jinak neuschnou. Když na chvíli přestane pršet, vyjde s Tchyní na zahradu. Za minutu už zase šumí neúprosný déšť.

"Prší," povzdechne si Žena.

To si dovolila moc! A ještě bude vzdychat!

"To pláče lípa," přesvědčuje ji Tchyně. Nic nezmění na tom, že skutečně prší.

Pocit: Nesmí se říkat, že na chalupě prší. Musí se lhát!

Svět se vlní bez ustání.

Žena žehlí pleny za stálé asistence sousedky Palouchové. Pořád ještě nedocílila, aby se sousedka nesápala po dětech. Pořád ještě je matkou, proto má chuť sousedku pokousat a nepokouší se to skrýt.

Citlivá sousedka má výdrž. Uplyne několik let, než Tchyně Ženě ublíženým tónem sdělí:

"Říká, že na ni v životě nikdo nebyl tak hrubý. To se nedovedeš chovat zdvořile?"

Žena se pokusí odpovědět - ještě pořád pokládá otázky za otázky. Že si nedá pokoj. Vždyť Oni chtějí slyšet sebe a ne ji!

Rodina se na ni sesype.

Žena je zlá, říkají - Oni.

Škodolibá, samolibá.

Nafoukaná, povznesená.

Atakdále, atakdále.

Jen První dítě se přitulí k matce a řekne:

"Hodná mami, hodná. Nejhodnější ze všech maminek."

Svět se dělí na pruhy, vlní se. Žena vidí mezi vlnami obličej sousedky Palouchové a napadne ji:

Za tohle ti, babo musí vypadnout děloha.

Přichází sousedka Palouchová, Žena odejde. Když přijde k večeři, vypráví Tchyně, jak Palouchové vyhřezává děloha. Podrobně líčí, jak si sousedka musí to masíčko pořád zastrkovat. Tchán a Muž se zájmem poslouchají. Ženě se zvedá žaludek.

Odejde od večeře, vezme si knížku. Milovaný Orten.

Do lesa, na schůzku s něhou a nepaměti...

Ve dveřích se objeví Muž.

"Ty jsi tak nespolečenská. To si musíš pořád číst?"

Žena vzhledne od knížky.

Svět se vlní, rozpadá do pruhů.

Pocit: Kdybys byl pryč!

Muž zmizí.

"Kde je Muž?" ptá se Tchyně.

"Vysublimoval," odpoví Žena. Musí přemýšlet.

Přehlédnutá chyba v písemce. Slyšení cizích myšlenek.

"Jak - vysublimoval?" ptá se Tchyně.

Naslouchací průduchy v laskavých zdech.

"Jak - vysublimoval?" křičí Tchán.

Vyhřezlá děloha Palouchové.

"Vysublimoval," objasní Žena. A řada sublimací...

Lehne si na zem, děti se k ní nadšeně vrhnou

"Hodná mami, hodná," hladí ji První dítě.

"Máma je mazlíčí stroječek, já chci do mazlíčího stroječku," jásá Druhé dítě.

Žena přemýšlí. Řada sublimací. Protože chtěla.

Někdo v místnosti na ni křičí, je to celý sbor hlasů:

"Jak - vysublimoval?"

Kdyby zmizeli Oni, všichni Oni, třeba by se objevili jiní. Z toho světa, kam patří. Nebo - nemohla by tam přesublimovat?

Obejme děti a zavře oči.

Svět se rozvlní, rozpadne do pruhů.